

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 3C/39/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513206762
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bitalová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2015:8513206762.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Oľgou Bitalovou v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., Karadžičova 8, Bratislava, IČO: 35 831 154, pr. ztas. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom AK, Karadžičova 8, Bratislava proti žalovanému I. C., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, G. U., zast. opatrovníkom pre toto konanie J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, G. U., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenia - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 343 828, pr. zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom AK, Sov. hrdinov 163/66, Svidník v konaní o zaplatenie 234,39 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi istinu 50,69 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21.01.2012 do zaplatenia.

Súd v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žiadnemu z účastníkov súd n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

Žalobca je p o v i n n ý uhradiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 33,56 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca podal na tunajší súd proti žalovaným návrh na zaplatenie sumy 234,39 eur s príslušenstvom.

Svoj návrh odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, spol. Slovenská sporiteľňa, a.s. Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 poskytla žalovanému na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2007 úver s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 18,40 %, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti poslednej mesačnej splátky úveru dňa 20.1.2012, kedy nastala konečná splatnosť úveru. V rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaný svoj záväzok nespĺnil v čase určenom v úverovej zmluve, t.j. do 20.1.2012, čím sa dostal do omeškania s vrátením časti istiny vo výške 221,50 eur, nezaplatených zmluvných úrokov vo výške 6,91 eur a nesplatených poplatkov za správu úveru vo výške 5,98 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spol. Slovenská sporiteľňa, a.s. Tomášikova 48, Bratislava a žalobcom dňa 28.3.2013 bola pohľadávka voči žalovanému z vyššie uvedenej zmluvy o úvere postúpená na žalobcu. Zároveň si uplatnil aj zákonný úrok z omeškania, a to zo sumy istiny odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej splátky úveru.

Na výzvu súdu doložil žalobca aj výpis obrátov na úverovej zmluve žalovaného s tým, že tento výpis považoval za nesporný dôkaz o pravosti a výške pohľadávky.

Súd poučil účastníkov o ich procesných právach a povinnostiach, odporcovi zaslal zároveň návrh a jeho prílohy na vyjadrenie. Túto zásielku sa súdu nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk, pričom prešetrením pobytu žalovaného bolo zistené, že aj keď má žalovaný trvalý pobyt na adrese, ako vyplýva zo záhlavia tohto rozsudku, ale odcestoval do Anglicka, kde sa zdržiava na neznámom mieste. Súd mu preto uznesením č.k. 3C/39/2014-47 zo dňa 18.6.2014 ustanovil opatrovníka pre toto konanie v osobe jeho manželky.

Oznámením doručeným súdu dňa 12.6.2014 vstúpil do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaných Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“. O prípustnosti jeho vstupu súd na základe námietky žalobcu rozhodol uznesením č.k. 3C/39/2014-60 zo dňa 23.9.2014.

Opatrovník žalovaného sa k návrhu nevyjadril.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k návrhu uviedol, že v tejto veci ide nepochybne o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 258/2001 .z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva neobsahuje všetky potrebné náležitosti, v zmluve chýba údaj podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z., teda sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. S poukazom na citáciu z 2 rozhodnutí Krajského súdu Trnava (10CoE/313/2010 a 9Co/192/2013) vyvodil, že v danom prípade sa jedná o úver bezúročný, čiže výška jednej splátky by mala byť 338,98 Sk (20 000,-Sk : 59 splátok), t.j. 11,25 eur. Vzhľadom na podanie žaloby dňa 27.11.2013 sú premlčané splátky od 20.3.2007 do 20.11.2010, spolu 45 splátok. Poskytnutý úver bol vo výške 663,87 eur a premlčaných je 506,25 eur (45 splátok x 11,25 eur). Žalobca teda má nárok na sumu 157,62 eur. Rovnako poukázal na rozhodnutia nemeckých súdov, ktorými vyhodnotili poplatky za správu úveru a za opomienky za neprijateľné zmluvné podmienky.

Keďže v danom prípade ide o drobný spor (teda o vec, predmetom ktorého nie je suma presahujúca 1 000 eur), súd v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. nenariaďoval pojednávanie, ale dňa 2.12.2014 vyvesil na úradnú tabuľu súdu oznámenie, že dňa 20.1.2015 bude vo veci vyhlásený rozsudok a v tento deň ho aj vyhlásil.

Súd na základe vykonaného dokazovania, najmä písomnými vyjadreniami žalobcu a vedľajšieho účastníka a listinnými dôkazmi - najmä zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2007, oznámením o postúpení pohľadávok zo dňa 5.4.2013, výpisom obrátov na úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.3.2013 a prílohou k nej a zistil tento skutkový stav:

Žalovaný uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 16.2.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 20 000,-Sk, t.j. 663,88 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať splátkami vo výške 578,-Sk mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci. Úroková sadzba bola dohodnutá na 18,40 % ročne, poplatok za správu úveru vo výške 60,-Sk mesačne, splatnosť prvej splátky dňa 20.3.2007 a poslednej splátky dňa 20.1.2012, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vo výške 26,38 %. Žalovaný splácal úver bez väčšieho omeškania (t.j. maximálne omeškanie s dvoma splátkami cca 3 týždne) do 21.7.2009, do tohto dátumu uhradil celkovo 540,08 eur. Následne prestal uhrádzať pravidelné splátky, ďalšiu splátku uhradil až dňa 17.8.2011 vo výške 29,01 eur a potom dňa 11.10.2011 vo výške 512,20 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.3.2013 bola pohľadávka z uvedeného úveru spolu s jej príslušenstvom postúpená spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu. Podľa prílohy tejto zmluvy bola postúpená pohľadávka tak, ako to vyplýva z návrhu na začatie konania a ako je to uvedené vyššie.

Súd po vykonanom dokazovaní a po zhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k názoru, že návrh je čiastočne dôvodný.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa bodu I. úverovej zmluvy o splátkovom úvere predmetom tejto zmluvy o úvere je poskytnutie splátkového úveru (ďalej len „úver“) bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere (ďalej len „úverová zmluva“). Dlžník je povinný za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve.

Podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného v čase uzavretia zmluvy dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ s účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 4 OZ s účinného v čase uzavretia zmluvy, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 2 OZ s účinného v čase uzavretia zmluvy, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 365 ObZ, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

Podľa § 369 ods.1 ObZ účinného v čase vzniku omeškania žalovaného, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere. Uvedený typ zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Základné práva a povinnosti sa teda odvodzujú z § 497 a nasl. ObZ. Na druhej strane je tiež zrejmé, že žalovaný v danom prípade pri podpise zmluvy vystupoval ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ (čo vyplýva aj z ich označenia v zmluve), kým právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Išlo pritom o typovú zmluvu,

teda zmluvu, ktorá je pripravená na predtlačenom formulári, do ktorého sa vypisujú iba meniace sa údaje, pričom jej obsah nemohol žalovaný podstatným spôsobom meniť. Aj keď v znení účinnom do 1.1.2008 OZ obsahoval § 52 ods. 1 OZ iba demonštratívny výpočet spotrebiteľských zmlúv, v zmysle v tom čase platného § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa za spotrebiteľskú zmluvu treba považovať každú zmluvu uzavretú podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Vzhľadom na túto skutočnosť a vzhľadom na povahu zmluvných strán mala táto zmluva spotrebiteľský charakter. Za tohto stavu potom jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. OZ a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, takáto zmluva musí mať aj náležitosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Súd preskúmaním úverovej zmluvy zistil, že táto obsahuje náležitosti úverovej zmluvy tak podľa ObZ, ako aj podľa zákona č. 258/2001 Z.z.

Vedľajší účastník namietal bezúročnosť poskytnutého úveru s poukazom na nesplnenie náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. v spojení s § 4 ods. 5 toho zákona. Zo znenia uvedených zákonných ustanovení účinných v čase uzavretia úverovej zmluvy je zrejmé, že ak by aj súd dospel k záveru, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z., s jej nedostatkom citovaný zákon nespájal následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Poplatok za správu úveru aj percentuálna výška úroku pritom v úverovej zmluve bola uvedená. Aj keď úrok z úveru nebol vyčíslený nejakou konkrétnou sumou uvedenou v tom čase v platnej mene, aj jeho percentuálne vyjadrenie považoval súd za postačujúce vo vzťahu k § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. Túto námietku vedľajšieho účastníka súd preto nepovažoval za dôvodnú.

Súd však ďalej skúmal, či uplatnený nárok je dôvodný v plnom rozsahu a či v ňom nie je zahrnutý prípadne aj nárok z neprijateľnej podmienky. Z priloženého výpisu obrátov súd zistil, že počas úverového vzťahu boli žalovanému účtované poplatky za správu úveru, a to vo výške 60,-Sk do 31.12.2008, následne vo výške 1,99 eur (čo zodpovedá prepočtu sumy 60,-Sk na eurá) a počnúc dňom 31.10.2010 bol tento poplatok zvýšený na sumu 2,99 eur. Takisto boli žalovanému účtované 2 poplatky za upomienku, a to dňa 14.6.2007 vo výške 200,-Sk a dňa 7.8.2008 vo výške 700,-Sk, úroky z omeškania, spôsob výpočtu ktorých nie je možné z predloženého výpisu zistiť a takisto úroky z úveru. Z predloženého výpisu nie je súdu celkom zrejmé, čo všetko bolo započítavané do istiny, najmä po dni 21.7.2009, kedy žalovaný prestal splácať úver splátkami v dohodnutej výške približne v čase ich platnosti, je však zrejmé, že výška úrokov z úveru sa postupne zvyšovala, čiže je zrejmé, že minimálne úroky z úveru sa započítavali do kapitalizovanej istiny, ktoré sa ďalej úročila, teda dochádzalo k úročeniu úrokov z úveru zo sumy obsahujúcej kapitalizované úroky z úveru za predchádzajúce obdobia. Takisto z tohto výpisu obrátov vyplýva, že splátka úveru bola od 20.3.2008 účtovaná vo výške 585,-Sk, čiže po zmene meny vo výške 19,42 eur.

Žalobca požadoval žalovanú sumu na základe uvedeného výpisu vychádzajúc z toho, že ide o jednoznačný dôkaz o výške jeho nároku. Ako však už bolo uvedené, z predloženého výpisu nie je možné zistiť, v akej výške účtoval jeho právny predchodca v priebehu úverového vzťahu úroky z omeškania (napr. z úradnej činnosti súdu je známe, že právny predchodca žalobcu do 14.1.2009 účtoval pri podobných produktoch úroky z omeškania vo výške 26,40 % ročne, čo bolo v rozpore v tom čase už platnou úpravou spotrebiteľských zmlúv), na základe čoho došlo k zvýšeniu mesačnej splátky úveru, ako aj poplatku za správu úveru, či vôbec, kde a v akej výške boli dohodnuté poplatky za upomienky, ani akým spôsobom dochádzalo k zvyšovaniu istiny (ako už bolo uvedené, z predložených účtovaných položiek nevychádza zvyšovanie istiny tak, ako je to uvedené vo výpise obrátov).

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Z predložených listinných dôkazov súd nemal preukázané, že na základe čoho došlo k zvýšeniu splátky a k zvýšeniu poplatkov za správu úveru, spôsob účtovaných úrokov z omeškania, ani spôsob, akým sa určité položky započítavali do kapitalizovanej istiny. Súd preto výpis obrátov nepovažoval za doklad postačujúci na preukázanie uplatňovaných nárokov a teda doklad, ktorým by uniesol dôkazné bremeno.

Za tohto stavu súd vychádzal z údajov v úverovej zmluve a prehľadu splátok úveru zo strany žalovaného (vo výpise účtované ako „Bez. splátka úveru“ alebo „Bez. splátka úveru oby.“).

Žalovaný sa v zmluve zaviazal splatiť úver 59 splátkami po 578,-Sk, čiže spolu mal uhradiť sumu 34 102,-Sk, čo po prepočte na eurá činí sumu 1 131,98 eur. Celkovo žalovaný uhradil právnenému predchodcovi žalobcu sumu 1 081,29 eur. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje sumu 50,69 eur, na ktorej zaplata súd žalovaného zaviazal. Prípadné zvýšenie splátky istiny a teda zvýšenie konečnej sumy, ktorú mal žalovaný zaplatiť, súd nemal preukázané, preto na ňu neprihliadal. Podobne súd nemal preukázaný spôsob výpočtu úrokov z omeškania účtovaných v priebehu úverového vzťahu, preto súd tieto takisto nepriznal.

Ako už bolo uvedené, z výpisu obrátov vyplýva, že právny predchodca žalobcu tiež úročil aj kapitalizované úroky za predchádzajúce obdobia. Úroky sú odplatom za poskytnutie úveru, teda úročia sa poskytnuté finančné prostriedky. Zmluvné dojednania, ktoré umožňujú úročiť úroky z úveru súd považuje za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z § 497 a nasl. ObZ upravujúcich práva a povinnosti zmluvných strán pri zmluve o úvere nie je podľa názoru súdu možné vyvodiť, že by veriteľ mal takéto oprávnenie. Takýto postup je práve naopak v rozpore s účelom a zmyslom uvedených ustanovení. Takýmto spôsobom sa navyšuje odplata pre dlžníka, pričom táto odplata už nie je len odplatom za poskytnuté finančné prostriedky, ale je čiastočne odplatom aj za odplatu. Aj uvedené skutočnosti sú dôvodom, pre ktorý nebolo možné akceptovať výpis obrátov ako dôkaz preukazujúci uplatnený nárok žalobcu.

Poplatky za správu úveru boli uvedené v úverovej zmluve. Z tejto zmluvy však nie je možné jednoznačne a bez pochybností zistiť, či tieto poplatky sú už súčasťou splátky úveru alebo sa budú účtovať samostatne. V prípade pochybností je potrebné uplatniť výklad v prospech spotrebiteľa, teda v takomto prípade výklad, že tieto boli súčasťou splátky. Ak by však súd aj zohľadnil, že tento poplatok nemal byť súčasťou splátky, je zrejme, že ide o plnenie, za ktoré spotrebiteľ nedostáva žiadne protiplnenie. Poskytovanie úverov zo strán bánk predpokladá, že si o nich vedú určitú evidenciu, či správu, ide však predovšetkým o potrebu a záujem banky. Dohodnutie poplatku za vykonávanie úkonov, ktoré sú v záujme najmä veriteľa, súd považuje za neprijateľnú podmienku, teda za podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Aj keď takáto podmienka nebola v čase uzavretia zmluvy výslovne v OZ upravená ako neprijateľná, je zrejme, že výpočet zmluvných podmienok v OZ je len demonštratívny a súd môže ako neprijateľnú posúdiť aj inú podmienku, ktorá síce nie je výslovne upravená v právnom predpise ako neprijateľná, ale spadá pod

všeobecnú definíciu neprijateľnej podmienky upravenej v § 53 ods. 1 OZ. Navyiac v súčasťi už takáto podmienka je uvedená aj v OZ (porovnaj § 53 ods. 4 písm. v) OZ) a takéto poplatky už banky ani nemôžu účtovať, čo takisto nasvedčuje správnosti tohto záveru.

Pokiaľ ide o poplatky za upomienky, predovšetkým žalobca nepreukázal, že by nejaké poplatky za upomienky boli v úverovej zmluve dohodnuté, ani že by skutočne nejaké upomienky žalovanému boli zaslané. Za tohto stavu žalobca ani v tejto časti nároku (ak súd zohľadní, že aj tieto poplatky boli účtované do istiny) neunesol dôkazné bremeno. Ak by však aj súd mal preukázanú dohodu o výške poplatkov za upomienky, ich výšku by tak či tak považoval za neprimeranú a takúto podmienku za neprijateľnú. Je pravdou, že oneskoreným platením niektorých splátok úveru žalovaný porušil svoje povinnosti. Na druhej strane suma 200,-Sk, resp. 700,-Sk za upomienky je neprimeraná. Aj keby súd zohľadnil náklady spojené s administratívnou činnosťou a poštovným pri vyhotovení upomienky, suma 200,-Sk, resp. 700,-Sk podľa názoru súdu vysoko prevyšuje takéto náklady. Aj takéto poplatky musia byť primerané povahe úkonu a výške potrebnej na vykonanie takéhoto úkonu. Pri stanovovaní ich výšky by teda žalobca mal postupovať tak, aby to nebolo v rozpore s požiadavkami dobrej viery a tieto boli primerané vyššie uvedeným požiadavkám. Ak pritom nejaké poplatky boli „dohodnuté“, je zrejmé, že boli uvedené iba v nejakom sadzobníku poplatkov alebo podobnej listine, ktorú žalovaný žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 50,69 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania z priznanej sumy, pretože žalovaný je v omeškani s peňažným plnením. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po konečnej splatnosti úveru, čiže odo dňa, kedy je zrejmé, že bol v omeškani so zaplatením zvyšnej časti úveru. Keďže v danom prípade o spotrebiteľskú zmluvu, výška úroku z omeškania sa preto určuje v zmysle § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.1.2013 a je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného. K prvému dňu omeškania žalovaného bola základná úroková sadzba 1%, čiže žalobca má právo na úrok z omeškania vo výške 9% ročne. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške, preto mu súd tento ako zákonný priznal.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 234,39 eur, bol úspešný v časti týkajúcej sa zaplatenia 50,69 eur, čo predstavuje 21,63%. V prevyšujúcej časti bol teda úspešný žalovaný, jeho úspech predsatvuje 78,37 %. Po započítaní pomeru úspechu a neúspechu bol úspešnejším účastníkom žalovaný, a to v 56,74 %. V tejto časti by mal právo na náhradu trov konania, ale žiadne si neuplatnil, ani z obsahu nevyplýva, že by mu nejaké trovy vznikli, preto vyslovil, že žalobca a žalovaný nemajú právo na náhradu trov konania. Vedľajší účastník vystupoval na strane žalovaného, teda má právo na náhradu trov v rovnakej výške, ako žalovaný. Prostredníctvom svojho právneho zástupcu si vedľajší účastník uplatnil nárok na náhradu trov konania, a to náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 59,14 eur za 2 úkony právnej pomoci - príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady, podanie vyjadrenia k návrhu zo dňa 27.9.2014, odmena za každý z uvedených úkonov vo výške 21,58 eur, 2 x vo výške 8,04 eur a 20% DPH z odmeny a režijných paušálov vo výške 9,86 eur. Z uplatnenej sumy vo výške 59,14 eur činí 56,74 % sumu 33,56 eur. Súd preto zaviazal žalobcu na náhradu časti trov vedľajšiemu účastníkovi, ktorá zodpovedá pomeru úspechu žalovaného v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.